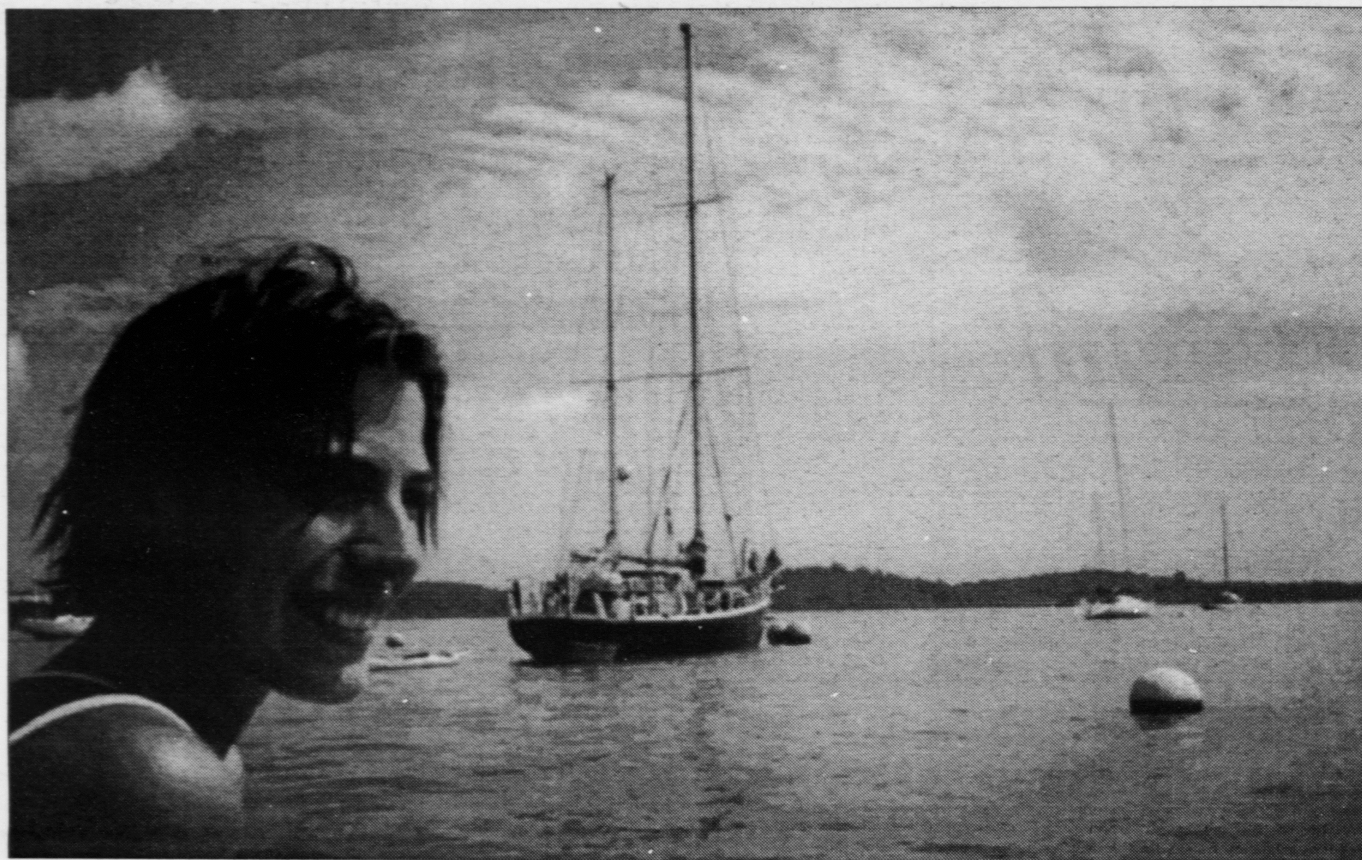

Durita er ein kvinna við beini í nøsini. Hon dugir at leggja kós og finna veg á heimshøvunum.

Durita Holm hevur lagt 15.000 fjórðingar afturum:

Og ongin trýr eini kvinnu

– Tað vóru so fá í Føroyum sum trúðu míni ætlan, at eg í vónbrotni næstan sníkti meg úr Føroyum. Ørvísi hevði verið, um eg hevði verið maður. Men foreldur míni trúðu mær og uttan teirra stuðul hevði hendan ferð verið av ongum, sigur Durita Holm, sum seinastu tvey árin hevur lagt 15.000 fjórðingar afturum. Tað er 15 ferðir yvir á Kappan

Tekstur og myndir: Jústinus Leivsson Eidesgaard

Singapore, Sosialurin: Hon liggur og vaggar róliga í eystfallinum. „Salka Valka“ føroyski betongbáturin, seglbáturin, sum hevur lagt 15.000 fjórðingar aftur um á ferðini kring heimin. Nú eru 12.000 eftir og „Salka Valka“ liggur í Johorsundinum, sum skilir Singapore frá Malaysia og hvílir seg aftan á túrin

Morgunmatur umborð

gjøgnum Indonesia. Hon sigldi gjøgnum Singa-porestrætið við berum seglum, tí kølivatnspumpan var gingið fyrri og myrkur kom á, áðrenn hon lá fyrri akker. Fáastaðni í heiminum er so nógv skipaferðsla sum her. Tað er sera heitt um-borð. Hóast góð tvey ár í tropuhitanum, so rennir sveittin av mær. „Salka Valka“ er ikki nakað nú-tímans skip við luftkøling og øðrum hentleikum. Hon er fyrst og fremst eitt segl-skip. Eitt skip, sum hálv-liðugt, varð keypt av før-oyskum idealistum, ið vildu royna royna aldargomlu ítrúttina, at sigla um hæv og nema nýtt land. Tá hendan heimferð kom í lag varð „Salka Valka“ í skundi innrættað soleiðis, at pláss var fyrri nøkrum ferða-fólki, sum við teirra luttøku kundu vera við til at figgia ferðina. „Salka Valka“ er ikki klædd innan við dýrum eksotiskum víði. Skjottvaksandi grann prýðir niðri undir og her er hugnaligt. Tað sum

vantar í dýr-um tilfarið verður givið aftur í hugna og karakteri. Hóast sveittan, so kenni eg meg stak væl umborð.

Skiparin eitur Durita Holm, hon er 23 ára gomul og hon kolleveltir full-komiliga tí vanligu ímyndini av, hvussu ein skipari eigur at vera. Hon er ikki grov og veðurbard við alskyns tatoveringum. Hon hevur ikki fingið eyðkenda siglarapratið við alskyns klicheum, ella ovurnýttum innantómum orðafell-um. Hon er høg og vøkur við nýlitaðum hárið, hon er sterk og kimlig og hon er áhugaverð og stuttlig at prátta við. Og so er hon so deiliga føroysk. Heiman-sandsgeantan er ikki bangin fyrri at tosa føroyskt umborð við gestirnar, hóast mann-ingin er dansk. Tað fellir henni heilt náttúrligt. Níggju ára gamli sonur mín Frii, sum er á vitjan í Singa-pore, er við umborð. Hann dárar væl skipið, men sigurbart út við skiparan, at

hann als ikki kundi hugsað sær at siglt við.

Siglt alt lívið

Og nú flyta vit okkum eitt sindur aftur í tíðina. Dreymurin hjá Duritu at sigla er ikki nýkomin. Hon hevur siglt tað hon kann minnst. Hon hevur fingið rullið við móðurmjólkin. Durita er dóttir Tórstein Holm, tann-lækna á Sandi og hann hevur stóran áhuga í bátum. Hann eigur part í Salku Valku og eigur eisini ein skotskan deksbát, sum er spískur í báðum endum. Tórstein og konan nýta stóran part av teirra frítíð á ferð millum lond í bátum teirra. Nú er Durita vorðin partaeigari eisini.

– Vit vóru burtur hvørja summarferiu og eg var „sooo“ ring av sjóverki fyrstu dagarnar umborð. Tað minnst eg ilt afturá. Eg hataði at sigla. Men stuttligt var, tá veðrið var gott og tá vit komu til londini, vit høvdu sett kós móti. Tað vóru stuttligar sum-mar-

feriur. Vit vóru altíð saman, eg og beiggi mín, sigur Durita.

– Eg var stódd í Edinburg, tá tankin um at sigla kring knöttin spakuliga byrjaði at mennast. Eg var tá 19 ára gomul. Eg visti ikki hvussu eg skuldi fáa tað sagt. Eg mátti hava ein bát og mátti eisini hava moralskan stuðul. Eg hugsaði um eg skriva heim til foreldur míni. Tey áttu part í Salka Valku saman við einum øðrum. Eg mannaði meg upp og ringdi heim. Pápi tók telefonina. Eg segði, at eg hevði nakað ógvuliga alvorligt at tosa við hann um. Hann svaraði „Ná“ og so var tægn eina løtu í telefonini. So spurdi hann: „Hevur tað nakað við míni skip at gera?“ Eg svaraði: „Ja“ og tað loyndarfulla hvarv í samtali beinanvegin. Hann og mamma hava stuðlað mær dyggiliga síðan og uttan teirra stuðul vóru teir 15.000 fjórðingar-nir ikki sigldir, sigur Durita Holm.

– Eg flutti heim aftur til

Føroyar og var í átta mánaðar við línubátinum „Grana“. Eg mátti vinna mær eitt sindur av peningi. Síðan var farið undir at innrætta „Salku Valku“. Hugskotið við ferðini er, at figging skal fáast til vega við at hava ferðafólk við. Fólk rinda fyrri at sigla við og vit skifta manning tá ein teinur eg sigldur. Tað er bara eg sum havi verið við alla tíðina. Tí var neyðugt við fleiri koyggjum umborð og tað skuldi eisini vera livilligt hjá átta fólki. Í lugarinum og í aftur-kahúttini vóru koyggjur gjørdað. Miðskips hava vit so uppihaldsrúmið. „Salka Valka“ var ikki hálvliðug, tá vit fóru úr Føroyum. Eg vildi bara sleppa vekk skjótast møguligt. Tað liggur ikki heilt til føroyingar at vera ævintýrarar. Ongin gravgangur hevur verið eftir at sleppa við, hóast nakrir føroyingar verið við. Eg hoyrdi næstan bara negativt og møtti ikki stórum hjálps-semi. Eg haldi ongin trúði, at eg sum